

ЧУДО-ПТИЦА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога в едно царство цар, който имал трима сина. Чули веднъж царските синове, че през девет земи в десета тамошният цар имал птица, която изпълнявала всичко, що ѝ заповядаш. Клетката на тази птица се намирала в градината и била заключена на една липа с три върха. Всяка вечер птицата долитала да нощува в своята златна клетка. И което било най-важното — на един от ноктите на левия ѝ крак имало чудодейно пръстенче. Птицата изпълнявала всички желания на този, който свали това пръстенче. Мнозина се опитвали да снемат пръстенчето, но все напразно.

Решили да опитат щастието си и царските синове. Най-големият брат заповядал да му оседлаят коня и се приготвил за път. По-малките братя също оседлали конете си и тръгнали да изпратят до моста по-големия си брат. Когато стигнали до моста, най-големият брат скочил от своя кон, направил с меч си три резки на моста и поръчал на братята си да идват всеки ден и да поглеждат резките. Ако резките са бели, никакво зло не го заплашва, но почервенеят ли, нека побързат да му се притекат на помощ.

На деветия ден най-големият брат пристигнал в далечното царство, отишъл право в двореца и казал, че е дошъл за птицата. Чул това царят, поклатил замислено глава и рекъл:

— Ех, синко, как ще се справиш ти с тази птица? Ами че тя е чудо-птица! Безброй юнаци са идвали тук, безброй още ще идват, но все напразно.

Царският син отговорил:

— Да става каквото ще, но аз ще се опитам!

На залез-слънце отишъл в градината, огледал се наоколо и се зачудил къде е липата с трите върха. Търсил я тук, търсил я там — няма я. Надзърнал най-сетне в гъстата брезова горичка — може пък и там да е! Промъкнал се през храстите, излязъл на една поляна и видял липата с трите върха, а на нея — златната клетка. Поляната била покрита с висока и гъста трева. Наоколо царяла тишина, защото птицата още не била долетяла. Скрил се царският син в гъстата трева и зачакал. Не минало много време и градината изведнъж се изпълнила с чуруликане, сякаш хиляди птички запели! В същото време долетяла и чудо-птицата. Кацнала тя на златната си клетка, огледала се и жално-жално проговорила:

— Всички спят! Няма ли поне една жива душа да каже: „Чудо-птицо, ела и ти да спиш!“

„Ако е там бедата — помислил си най-големият брат, — това не е толкова мъчна работа!“ И се обадил:

— Чудо-птица, ела и ти да спиш!

В същия миг птицата го ударила с крило и той се превърнал в малка брезичка.

На сутринта по-малките му братя отишли при моста и що да видят — резките почервенели. Стегнал се набързо за път средният брат и препуснал през девет земи в десета на помощ на по-големия си брат. Пристигнал в далечното царство и царят му казал, че неговият по-голям брат отишъл в градината за чудо-птицата, но не се върнал оттам. Отправил се средният брат към градината, погледнал тук, погледнал там, не видял ни брат си, ни липата с трите върха. Надзърнал най-сетне в брезовата горичка, гледа — липата е там, но брат му го няма. Скрил се той в гъстата трева на поляната и зачакал. Наоколо пълна тишина. Но щом слънцето залязло, градината се изпълнила е чуруликане, сякаш хиляди птички запели заедно. Тогава долетяла и чудо-птицата. Кацнала тя на златната клетка, огледала се и жално-жално заговорила:

— Всички спят! Няма ли поне една жива душа да каже: „Чудо-птица, иди и ти да спиш!“

Средният брат мълчал. Почакала малко чудо-птицата и пак жално-жално проговорила:

— Всички могат да спят, само аз не мога. Няма ли поне една жива душа да каже: — „Чудо-птица, иди и ти да спиш!“

Този път средният брат съжалил птицата и се обадил:

— Чудо-птица, иди да спиш!

В същия миг чудо-птицата го ударила с крило и той се превърнал в млада брезичка.

На сутринта най-малкият брат отишъл на моста, гледа — резките пак червени.

Препуснал тозчас през девет земи в десета, а царят там му казал, че братята му отишли в градината за чудо-птица и повече не се върнали.

Отишъл в градината и най-малкият брат, гледал тук, гледал там — липата там, но братята му ги няма, само тревата на поляната сякаш

е посмачкана. Скрил се най-малкият брат във високата трева, но така, че да може да стигне с ръка златната клетка и зачакал.

Наоколо — пълна тишина. Щом залязло слънцето, градината се изпълнила е чуруликане, сякаш хиляди птици запели наведнъж. Тогава долетяла и чудо-птица. Кацнала тя на златната клетка, огледала се наоколо и жално-жално заговорила:

— Всички спят! Няма ли поне една жива душа да каже: „Чудо-птица, иди и ти да спиш!“

Мълчал най-малкият брат, дума не продумвал. Почакала малко чудо-птица и още по-жално заговорила:

— Всички могат да спят, само аз не мога! Няма ли поне една жива душа да каже: „Чудо-птица, иди и ти да спиш!“

И сега не продумал най-малкият брат. Почакала още малко чудо-птица и високо заридала:

— Всички спят, само аз не мога! Няма ли поне една жива душа да каже: „Чудо-птица, иди и ти да спиш!“

Сега вече най-малкият царски син не се стърпял. Отворил уста да се обади, но за негово щастие на чудо-птица й омръзнало да се оплаква и тя скочила в златната си клетка. Разбрал тогава най-малкият брат, че е по-добре да премълчи. В клетката чудо-птица се озърнала на всички страни, не чула и не видяла никого наоколо, пхнала клюна под крилото си и спокойно заспала.

Тогава най-малкият брат се изправил полекичка и проврял дясната си ръка през вратичката на клетката. Щом извадил пръстенчето от левия крак на птицата, веднага дръпнал с лявата си ръка вратичката на клетката и я затворил. Събудила се чудо-птица, замятала се из клетката, заблъскала се в пръчките й, замъчила се да излезе и се разписувала, сякаш й се случила страшна беда. Блъскала се тя още дълго и чак призори се успокоила, навела глава и продумала:

— Ти свали пръстенчето ми, сега вече съм твоя!

— Каж ми, чудо-птица, къде са братята ми?

— Двете брезички, които са до тебе, са твоите братя.

— Каж ми, чудо-птица, какви са останалите брезички?

— Останалите брезички са също хора.

— Каж ми, чудо-птица, как да превърна тези брезички отново в хора?

— Влез по-навътре в брезовата горичка, огледай се добре и ще видиш купчини пясък. Ако посипеш всяка брезичка с по три шепи от този пясък, брезичките ще се превърнат в хора.

Тъкмо тъй и постъпил най-малкият брат. Съживил най-напред двамата си по-големи братя, а те му помогнали да съживи останалите. Но и тримата не могли да се справят с всички брезички. Тогава и съживените вече започнали да носят пясък. И така брезичките изчезвали една след друга, докато не се съживила цялата горичка. Градината се изпълнила е хора — игла да хвърлиш, няма къде да падне. Всички се струпали около най-малкия царски син и от радост просто не знаели какво да правят. А той намислил да развесели още повече спасените. Попитал чудо-птица може ли да им попее, тъй както пеела, когато долитала. И чудо-птица запяла. Какъв сладък глас имала тя!

След три дни всички се разпръснали: братята тръгнали на една страна, останалите — на друга. Точно по пладне тримата братя стигнали до морето. По-големите искали да продължат пътя си, но най-малкият се изморил. Легнал на брега на морето и заспал. Като видели това, по-големите братя се сговорили да откраднат чудо-птица, а най-малкият брат, своя спасител, да хвърлят в морските вълни. Речено — сторено! Чудо-птица попаднала в ръцете им, а за пръстенчето съвсем забравили и то останало на пръста на брат им. Върнали се по-големите братя вкъщи при баща си и почнали да се хвалят един през друг как са намерили чудо-птица, как се измъчили, докато я търсят, но къде се е дянал най-малкият им брат, това съвсем не знаели.

Братята се надявали, че чудо-птица ще прави различни чудеса за тях, но без пръстенчето птицата не изпълнявала никакви заповеди, а стояла мълчалива и умърлушена.

Заживели по-големите братя в двореца на баща си весело и безгрижно, обаче старият им баща винаги си поплаквал, щом си спомнел за своя най-малък син. Но и да плаче и да не плаче — изгубеният син не се връщал. Но Старецът все пак скърбил напразно — не се удавил неговият любим син в морските дълбини. Русалки го подхванали с нежните си ръце и го отнесли в разкошния кехлибарен дворец на морската царица. Царицата обикнала хубавия момък и се омъжила за него. Заживели те щастливо. Но веднъж русалките им

разказали, че чули тъжния плач на стария цар. Домъчн्याло на царския син за стария му баща и решил да напусне за някое време кехлибарения дворец и да го утеши. Той изказал на глас желанието си и потрил пръстена на чудо-птица.

Още в същия миг пръстенчето се превърнало в златен мост и царският син преминал по него от кехлибарения дворец на морската царица до двореца на баща си.

Когато видял сина си жив и здрав, старият цар се зарадвал до немай-къде. В това време чудо-птица запяла и разказала на царя какво сторили с малкия си брат по-големите му синове. Паднали те на колене пред баща си и пред брат си и взели да се молят за прошка. Най-малкият царски син имал добро сърце, той простил на братята си и придумал баща си да не ги наказва.

Три дни гостувал най-малкият царски син в двореца на баща си, три дни разказвал той за своето щастие, а на четвъртия ден, още при изгрев-слънце взел чудо-птица и се върнал в двореца на морската царица. Щом се разтворили пред него кехлибарените врати на двореца, златният мост отново се превърнал в пръстенче и царският син го поставил пак върху пръста на чудо-птица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.